

Arrest

nr. 144 146 van 27 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 januari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 14 januari 2013 tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 augustus 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 september 2011 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en betekend aan de verzoeker.

Op 25 september 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 januari 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 maart 2012 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 24 september 2012 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Op dezelfde datum werd een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven aan verzoeker.

Op 13 november 2012 diende verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag vermeldde als volgt:

“Dat vertoger op 12 oktober 2012 een bevel werd betekend om uiterlijk op 12 november 2012 het grondgebied te verlaten ;

Dat vertoger dit bevel werd betekend in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 september 2012(betekend op 12 oktober 2012) waarbij zijn regularisatieaanvraag werd geweigerd;

Dat vertoger verzoekt om een herziening van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 september 2012(betekend op 12 oktober 2012) en vraagt om de regularisatie van zijn verblijf om de hierna vermelde redenen :

Dat vertoger deze aanvraag niet kan richten aan de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Marokko daar zelfs een tijdelijke terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken ;

Dat vertoger immers sedert 2006 ononderbroken verblijft op het grondgebied;

Dat vertoger vast werk werd beloofd en bij dit aanbod bij een eventuele terugkeer dreigt te verliezen ;

Dat vertoger hiervan de nodige bewijsstukken kan bijbrengen;

Dat vertoger dan ook onmogelijk kan terugkeren naar Marokko om van daaruit te verzoeken om de verlenging van zijn verblijf;

Dat vertoger zich wenst te beroepen op de cri ter ia voor regularisatie en in het bijzonder op punt 2.8 B (duurzame lokale verankering) van de instructie van 19 juli 2009 ;

Dat deze instructie door de Raad van State op 11 december 2009 werd vernietigd doch de vorige staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen ;

Dat ook de huidige staatssecretaris te kennen heeft gegeven dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet tot de regering een eventueel ander beleid zou meedelen;

Dat uit het gelijkheidsbeginsel volgt dat de criteria van de vernietigde instructie niet kunnen gebruikt worden om de ontvankelijkheid te beoordelen en de regularisatieaanvragen op basis van punt 2.8 van de vernietigde instructie ook na 15 december 2009 kunnen worden ingediend (RVV, 16.12.2010, nr. 53.240) ;

Dat voor de toepassing van punt 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009 een ononderbroken verblijf sedert 31 maart 2007 en een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimum één jaar of onbepaalde duur en een duurzame lokale verankering dient te worden aangetoond ;

Dat vertoger een arbeidscontract voor 12 maanden bijbrengt dat door de firma (...) te 4020 Luik werd ondertekend en voorziet in een inkomen € 1450, 00 per maand;

Dat vertoger thans 6 jaar ononderbroken verblijft op het grondgebied en een duurzame lokale verankering kan aantonen;

Dat vertoger zich kan uitdrukken in beide landstalen;

Dat de banden van vertoger met België inmiddels zo hecht zijn geworden dat een verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken

Dat een mogelijke verwijdering van vertoger van het grondgebied, gezien zijn langdurig verblijf, uitstekende integratie en vaststaand werkaanbod dan ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken ;

Dat een sociaal-economisch onderzoek dient te worden bevolen om de integratiewil van vertoger te horen bevestigen ;

Dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zijn die de verwijdering van vertoger van het grondgebied wenselijk maken;”

Op 14 januari 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dit is de eerste bestreden beslissing die verzoeker op 20 februari 2013 ter kennis werd gebracht, en die is gemotiveerd als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) ingediend op datum van 13.11.2012 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

REDENEN:

De elementen (de verwijzing naar de vernietigde instructies van 19.07.2009, dat een terugkeer een moeilijk te herstellen nadeel zou betekenen en de elementen van integratie) werden reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk dd 25.09.2011 op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Deze aanvraag werd op 18.01.2012 negatief beoordeeld en aan betrokkene betekend op 01.02.2012.”

Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing die verzoeker op 20 februari 2013 ter kennis werd gebracht, en die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van C.A.- attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

G.M.

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven : betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 24.09.2012, aan betrokkene betekend op 12.10.2012

Inreisverboden

in uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar

Reden

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan : betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 24.09.2012, aan betrokkene betekend op 12.10.2012”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod kaduuk worden.

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

2.2. Verweerder stelt dat het verzoekschrift onontvankelijk is wegens gebrek aan belang in zoverre het het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Gelet op bovenstaande bespreking over de samenhang, is het beroep niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De exceptie dient derhalve niet te worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

3.1. Verzoeker betoogt in het eerste en enige middel dat het bestuur een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt en een schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Hij betoogt dat er sprake is van machtsoverschrijding en licht het middel toe als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

In hoofdde: verzoek tot herziening

Eisende partij wenst de aanvraag die werd ingediend door eisende partij niet te beschouwen als een verzoek tot herziening.

Dit is evenwel een mogelijkheid die wordt aanvaard door verwerende partij.

Eisende partij verwijst onder meer naar volgende passage (<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16082>. geraadpleegd op 18.03.2013):

"Na RvV arrest nr. 68.140 van 7 oktober 2011 beslisten kabinet en DVZ (recent) om bovenstaande info toe te passen. Beslissingen uit het verleden die hiervan afwijken, kunnen gemeld worden aan DVZ met een vraag tot herziening (willig beroep)."

Het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel werden bijgevolg geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Eisende partij is dus van oordeel dat zijn schrijven dient te worden aanzien als een verzoek tot herziening.

Indien de verwerende partij geen verzoek tot herziening zou aanvaarden, diende zij dit te motiveren.

Verwerende partij diende dus minstens hieromtrent haar beslissing te motiveren, wat verwerende partij tevens heeft nagelaten te doen waardoor de motiveringsplicht werd geschonden.

In ondergeschikte orde: minstens een nieuwe aanvraag regularisatie

Verwerende partij verwijst in haar beslissing naar een regularisatieaanvraag die negatief werd beoordeeld op 18.01.2012 en betekend op 01.02.2012.

Eisende partij is van oordeel dat de beslissing onvoldoende is gemotiveerd.

1.

Eisende partij is enkel op de hoogte van de beslissing van 24.09.2012 die werd betekend op 12.10.2012, met als reden dat ook in haar schrijven van 9.11.2012 naar deze beslissing werd verwezen.

Verwerende partij zwijgt hierover in alle talen.

Verwerende partij verwijst er zelfs niet naar.

Verwerende vermeldt zelfs niet dat er zulk een beslissing ooit werd genomen.

Verwerende partij diende hieromtrent een standpunt in te nemen, doch doet dit niet en heeft aldus haar motiveringsplicht geschonden.

2.

Verwerende partij beperkt zich tot de verwijzing naar de beslissing van 24.09.2012 die werd betekend op 12.10.2012 en stelt dat alle elementen in dat kader reeds werden ingeroepen, quod non.

Zo verwijst eisende partij in haar schrijven gedateerd 09.11.2012 naar de beslissing van 24.09.2012 die werd betekend op 12.10.2012 en vraagt zij de herziening hiervan.

Dit is alleszins een element dat nog niet was vermeld in procedure waarnaar verwerende partij verwijst, gezien deze dateert van daarna.

Ook verwijst eisende partij in datzelfde schrijven naar een arbeidscontract voor 12 maanden van de firma (...) dat voorziet in een inkomen van €1.450 per maand.

Hiernaar wordt niet verwezen in de bestreden beslissing.

Dit is evenwel ook een argument dat diende te beoordeeld te worden door de verwerende partij.

De verwerende partij heeft bijgevolg haar motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

3.

Verwerende partij motiveert bovendien niet wat de negatieve beslissing van 18.01.2012, die werd betekend op 01.02.2012 inhoudt.

Gaat het om een onontvankelijkheidsbeslissing?

Gaat het om een ongegrondheid?

Immers, dit zijn twee volledig verschillende beslissingen en dit onderscheid is toch onontbeerlijk voor eisende partij om zich te kunnen verdedigen.

Gaat het om een onontvankelijkheidsbeslissing, dan zijn niet alle elementen onderzocht geweest die in die procedure zouden zijn ingeroepen.

Verwerende partij heeft bijgevolg haar motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

4.

Eisende partij heeft sinds 2006 zijn privéleven en sociaal en cultureel leven in België. Dat eisende partij reeds sinds 2006 in België verblijft wordt bovendien niet betwist door verwerende partij.

Zijn situatie valt dan ook onder artikel 8 EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis Artikel 8, 2 EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat; "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art 8 2 EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko te repatriëren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

Onder een titel "C. De vordering tot schorsing" geeft verzoeker opnieuw een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM en verwijst hij dat een terugkeer naar het land van herkomst een serieuze stap terug zou zijn, gelet op zijn ononderbroken verblijf (minstens sinds 2006).

3.2.1. Daar waar de verzoekende partij de schending opwerpt van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen", dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de schending van dit beginsel niet verder uitwerkt, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is.

3.2.2. Aangaande de opgeworpen schending van de motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoeker aangehaalde elementen reeds bij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf werden voorgelegd, zodat deze onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en hij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.2.3. Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker herhaalt dat zijn aanvraag als een verzoek tot herziening moet worden aanzien van een eerdere beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf werd geweigerd. Echter, hiermee gaat hij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing en weerlegt hij deze niet. Waar hij citeert uit een nieuwsbrief, toont hij niet de onwettigheid aan van de bestreden beslissing. Bovendien is het bestuur geenszins verplicht een voor de aanvrager positief gevolg te geven aan een vraag tot herziening, hetgeen een willig beroep uitmaakt. In casu besliste verweerder impliciet doch zeker hierop niet in te gaan. Verzoeker toont niet aan dat verweerder verplicht was hier anders over te beslissen.

Verzoeker bekritiseert dat hij enkel op de hoogte is van de beslissing van 24 september 2012 en niet van de beslissing van 18 januari 2012. Deze kritiek is niet dienstig daar het motief dat de elementen reeds werden beoordeeld en geweigerd in de beslissing 18 januari 2012 niet wordt weerlegd.

Verweerder diende niet in te gaan op het voorgelegde arbeidscontract, aangezien dit element niet als buitengewone omstandigheid werd gekwalificeerd in de aanvraag. Bovendien betreft het zoeken naar werk de gegrondheid van de aanvraag en kan dit niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend (zie RvS 9 december 2009, nr. 198 679).

Verzoeker kan niet stellen dat hij de inhoud van de beslissing van 18 januari 2012 niet kent. Hij geeft in zijn uiteenzetting aan dat deze beslissing hem ter kennis werd gebracht op 1 februari 2012. Deze kritiek is opnieuw niet dienstig daar het motief dat de elementen reeds werden beoordeeld en geweigerd in de beslissing 18 januari 2012 niet wordt weerlegd.

Verzoekers betoog toont niet aan dat er sprake is van een schending van het redelijkheids-, proportionaliteits-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, beperkt hij zich tot een theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM, waarbij hij geenszins aantoont een beschermenswaardig familieleven te hebben in België. In de mate dat verzoeker zich verder zou beroepen op het in België opgebouwde privéleven om de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, door te wijzen op het feit dat hij banden heeft met België, blijkt vooreerst uit de aanvraag dat verzoeker zich hierin niet heeft gesteund op dat privéleven om een risico op schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Bovendien beperkt hij zich tot loutere beweringen die hij op geen enkele wijze staaft. Ook op deze gronden ligt geen schending van artikel 8 van het EVRM voor. Voor zover verzoeker onder de titel "*de vordering tot schorsing*" nogmaals een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, werd dit hierboven reeds besproken.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Het beroep is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod betreft.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS